

Arrest

nr. 346 547 van 13 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2024 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 oktober 2021 dient A. Ay. in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 augustus 2022 wordt A. Ay. in België erkend als vluchteling.

Op 27 oktober 2022 worden visumaanvragen ingediend bij de Belgische ambassade te Amman (Jordanië).

Op 29 maart 2023 wordt een beslissing inzake deze visumaanvragen uitgesteld en wordt gevraagd om bijkomende documenten en/of inlichtingen voor te leggen.

Op 24 januari 2024 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum ten aanzien van de eerste verzoekster. Dit is de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing wordt op volgende wijze aan de eerste verzoekster betekend:

"(...)

Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 27/10/2022 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van A. N. (...), ° (...)/2001 van Syrische nationaliteit samen met haar 2 kinderen, A. A. (...), ° (...)/2019 en A. M. (...), ° (...)/2020 om haar/hun echtgenoot/vader in België, A. Ay. (...), ° (...)/1991, van Syrische nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 01/01/2017 in Syria werd afgesloten.

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Er ligt een "power of attorney"(nr 2177468, serial number 16,record number 8/white) voor en de vraag is kunnen

we dit document aanvaarden als zijnde een huwelijksakte.

Meneer A. Ay. (...) is erkend als vluchteling op 12/08/2022.

Meneer A. Ay. (...), ° (...)/1991 verklaarde in zijn asielverhoor op 28/10/2021 gehuwd te zijn met

A. A.

N. (...) te Aramoun in Libanon.

Zijn echtgenote, A. N. (...), ° (...)/2001, R. (...) en 2 kinderen, A. A. (...), ° (...)/2019, H. (...) en A. M. (...), ° (...)/2020, H. (...) vragen nu gezinshereniging aan.

Mevrouw legt een Syrische huwelijksakte voor maar aangezien meneer verklaarde van te Aramoun in Libanon gehuwd te zijn werd er gevraagd een Libanese huwelijksakte voor te leggen.

Op 15/05/2023 kregen we een mail van Caritas International waarin gesteld wordt dat dat er geen Libanese huwelijksakte kan voorgelegd worden aangezien zij niet in Libanon gehuwd zijn. Blijkbaar zijn ze "telefonisch" gehuwd op 01/01/2017 waarbij mevrouw in Syria was en meneer in Libanon. Vervolgens heeft meneer zijn volmacht gegeven aan zijn advocaat om het huwelijk in Syria officieel te voltrekken.

Meneer verklaarde in zijn asielverhoor dat hij in Libanon gehuwd was maar volgens de uitleg van Caritas sprak hij hier enkel over zijn fysieke verblijfplaats. Dit is wel raar want tijdens het verhoor wordt er effectief gevraagd waar het huwelijk plaatsvond.

Er werd gevraagd om een klein interview af te nemen van mevrouw om het één en het ander omtrent haar huwelijk uit te klaren. Dit interview van mevrouw vertoont redelijk wat tegenstrijdigheden en is moeilijk te achterhalen wat de waarheid is.

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 25/10/2023 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

- Mevrouw kent de huwelijksdatum niet: Mevrouw verklaarde in een kort telefonisch interview met DVZ dat zij huwde in Juli 2017, terwijl de huwelijksdatum 1/1/2017 was conform de voorliggende huwelijksakte.

- Mevrouw weet niet in welk land het huwelijk werd afgesloten: Mevrouw verklaart dat zij in Libanon huwde, volgens mijnheer huwden zijn telefonisch bij volmacht, met een Syrische huwelijksakte, en vond later een klein huwelijksfeest plaats in Libanon met mevrouw erbij.

- Mevrouw legt verklaringen af in strijd met de stukken: Mevrouw verklaart de Libanese huwelijksakte te hebben overgemaakt, doch er ligt enkel een Syrische huwelijksakte voor.

- Onwetendheden: Mevrouw kent de namen van de getuigen bij haar huwelijk niet.

- Eerste fysiek contact ten tijde van het huwelijk: mevrouw blijkt gehuwd met mijnheer zonder hem fysiek gezien te hebben voor het huwelijk, en ook niet tijdens de huwelijksluiting.

- Volmacht tot huwelijksluiting

De volmacht van advocaat F. H. (...) kan niet gecontroleerd worden op echtheid noch kan het bestaan op heden van een erkende balie in Al-Hasakah worden vastgesteld. Evenmin kan worden vastgesteld of de vermelde voorzitter van de balie, de ondertekenende advocaat en de ondertekenende magistraat van het openbaar ministerie, bestaande personen zijn. De magistraat van het openbaar ministerie wordt bovendien niet met naam vermeld. De vertaling van de volmacht vermeldt als enige datum 8/5/2023, terwijl de volmacht werd gebruikt op 1/1/2017 en aldus moet opgesteld zijn voor die periode. De huidige politieke situatie in Syrië laat niet toe vast te stellen in welke mate het zegel en de vermelde organisaties op heden nog kunnen beschouwd worden als officiële instanties. De regio Al Hasakah is bovendien één van de regio's die sterk getroffen werd door oorlogsgeweld en rivaliserende machtshebbers.

De juridische dienst van Agentschap integratie en inburgering stelde een ambtsbericht van de Nederlandse autoriteiten ter beschikking aan mijn ambt met betrekking tot de situatie in Syrië (dd. augustus 2023). Daaruit blijkt dat er op heden de rechtsstaat niet meer functioneert, dat er geen sprake meer is van een centraal aangestuurde rechtsstaat en dat er ook geen onafhankelijke rechtspraak meer is. 'Rechten' zouden verleend worden aan de personen die voldoende smeergeld kunnen betalen.

- Strijdigheid met de Belgische openbare orde .

Art. 144 BW luidt: Niemand mag een huwelijk aangaan voor hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt.

Artikel 144 BW is van openbare orde. Art. 145 BW laat uitzonderingen toe onder rechterlijk toezicht.

Art. 46, eerste lid WIPR luidt: Art. 46. Onder voorbehoud van artikel 47 worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft. Volgens artikel 46, eerste lid, WIPR is aldus het Syrische recht van toepassing om de geldigheid van het huwelijk te bepalen, zoals ook de grondvoorwaarden en de huwbare leeftijd.

De Syrische wet personeel statuut stelt:

Wat betreft de minimumleeftijd om te kunnen huwen:

“ De minimumleeftijd voor de vrouw en de man om zelfstandig te kunnen trouwen is achttien jaar (art. 16 WPS).

“ Dispensatie door de rechter is mogelijk (art. 18 lid 1 WPS), indien:

o beiden tenminste vijftien jaar oud zijn;

o beiden geslachtsrijp zijn;

o het verzoek om te trouwen oprecht is;

o de echtelieden begrijpen wat de rechten zijn die uit een huwelijk voortvloeien; en

o de huwelijksvoogd (indien dit de vader of grootvader is) toestemming geeft (art. 18 lid 2 WPS).

“ De rechter mag zijn toestemming weigeren, als:

o hij van mening is dat het leeftijdsverschil te groot is; of

o hij geen belang (maslaha) ziet in het huwelijk (art. 19 WPS).

Er ligt geen dispensatie van de rechter voor en het huwelijk werd gesloten bij volmacht. Mevrouw blijkt niet te weten onder welk recht het huwelijk werd gesloten. Er is geen toezicht gehouden op het belang van mevrouw om als 15-jarige dit huwelijk aan te gaan.

Bovendien ligt er geen bewijs voor dat betrokkenen sedert het huwelijk een gezin vormen, in elk geval zou mijnheer hen al meer dan twee jaar niet meer gezien hebben. Er liggen slechts een paar huwelijksfoto's voor en een aantal foto's van mevrouw en mijnheer met twee kinderen.

Ook blijkt uit het dossier dat mijnheer tussen 2013 en 2021 in Libanon zou hebben verbleven, doch mevrouw zou bevallen zijn van de kinderen in Syrië, en telkens daar verbleven hebben gedurende zes maanden na de bevalling. Mijnheer zou dus in 2019 en 2020 zijn vrouw b

Voor de Minister:

V. L., H. (...)

Attaché***Deze tekst is ingekort. Contacteer DVZ vo”

Op 24 januari 2024 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum ten aanzien van het minderjarig kind A.A. Dit is de tweede bestreden beslissing, deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Commentaar:

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen A. A. (...), ° (...)/2019 en A. M. (...), ° (...)/2020 allen van Syrische nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke vader

A. A. (...), ° (...)/1991,2006 in België te vervoegen.

Gelet op het feit dat de aanvraag van de moeder, mevrouw A. N. (...), ° (...)/2001 het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering. Bijgevolg wordt ook de aanvraag van de kinderen naar analogie met hun moeder geweigerd.

(...)”

Op 24 januari 2024 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum ten aanzien van het minderjarig kind A.M. Dit is de derde bestreden beslissing, deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Commentaar:

Betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen A. A. (...), ° (...)/2019 en A. M. (...), ° (...)/2020 allen van Syrische nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke vader

A. Ay. (...), ° (...)/1991,2006 in België te vervoegen.

Gelet op het feit dat de aanvraag van de moeder, mevrouw A. N. (...), ° (...)/2001 het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering. Bijgevolg wordt ook de aanvraag van de kinderen naar analogie met hun moeder geweigerd.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 27 februari 2024 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd geen nota met opmerkingen ingediend, maar wel een administratief dossier.

2.2. De verzoekers hebben de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, van artikel 12 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 10 tot en met 12bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 iuncto artikel 13 van het EVRM, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *"vergewisplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht"*, van het redelijkheidsbeginsel, van de *"motiveringsplicht, hoorrecht, onpartijdigheidsbeginsel, individualiseringsplicht, het doeltreffendheidsbeginsel, de openbaarheid van bestuur, de transparantieplicht en de rechten van de verdediging als algemene rechtsbeginselen van de Unie"*.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

"Toepasselijk recht:

Art. 10. § 1 Vw.:

"(...)"

Artikel 11, §1, eerste lid Vw.:

"(...)"

Art. 11, §1 Vw.:

"(...)"

Art. 12bis Vw.:

"(...)"

Een omzendbrief van 17 juni 2009 verduidelijkt dat er voor het bewijs van de familieband een cascadesysteem geldt:

"1. Een cascadesysteem

De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit

van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft.

Het wordt in de vorm van een cascadesysteem georganiseerd.

De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld:

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en vormelijke voorwaarden als wat de legalisatie betreft;

Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken.

Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. "andere geldige bewijzen";

Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de

Dienst Vreemdelingenzaken

3. een onderhoud of een aanvullende analyse

Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

(...)

"a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen " De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten. Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van " andere bewijzen " 1) " Andere bewijzen " van de afstammingsband [...] 2) " Andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap De " andere bewijzen " van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd; - Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid; - Religieuze akte; - Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt; - Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte; - Vervangend vonnis; - enz." De Raad wijst erop dat artikel 12bis, § 5, van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11, lid 2, van de richtlijn 2003/86/EG (zie in deze zin de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc51K2478/001, 69). Deze bepaling luidt als volgt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

Europeesrechtelijke bepalingen:

Overweging 8 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: “[d]e situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstigere voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

Artikel 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn: “Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden.”

Artikel 11.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken.”

De Commissie verwijst in verband met de documenten die kunnen gevraagd worden naar de bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten, en het feit dat dit betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst:

“Krachtens artikel 11 is artikel 5 van toepassing op de indiening en behandeling van het verzoek, onverminderd de afwijking met betrekking tot officiële bewijsstukken in artikel 11, lid 2. Krachtens artikel 5, lid 2, mogen lidstaten derhalve verzoeken om documenten waaruit de gezinsband blijkt, en desgewenst gesprekken houden en ander onderzoek verrichten, indien dat noodzakelijk wordt geacht. De bijzondere situatie van vluchtelingen die gedwongen waren hun land te ontvluchten betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.” (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 22).

De lidstaten hebben geen beoordelingsmarge om bij het ontbreken van officiële documenten andere bewijsmiddelen in ontvangst te nemen:

“In artikel 11, lid 2, wordt expliciet, zonder dat er sprake is van een beoordelingsmarge, bepaald dat een beslissing tot afwijzing van het verzoek niet louter gebaseerd kan zijn op het ontbreken van bewijsstukken en dat de lidstaten in dergelijke gevallen “ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een (...) gezinsband” in aanmerking moeten nemen. Aangezien dergelijke “andere bewijsmiddelen” moeten worden beoordeeld overeenkomstig het nationaal recht, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge. Wel moeten zij duidelijke regels vaststellen voor de vereisten inzake deze bewijsmiddelen. Voorbeelden van “andere bewijsmiddelen” voor het aantonen familiebanden zijn schriftelijke/mondelinge verklaringen van de indieners, gesprekken met de gezinsleden of onderzoek naar de situatie in het buitenland. Deze verklaringen kunnen dan bijvoorbeeld worden bevestigd door ondersteunend bewijsmateriaal als documenten, audiovisueel materiaal, documenten of fysieke bewijsstukken (zoals diploma’s en afschriften van banktransacties) of kennis van specifieke feiten. Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt⁷². De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen”. (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 23).

De Europese Commissie spoort de lidstaten aan om zich bij het gebruik van hun beoordelingsmarge in het kader van gezinshereniging zoveel mogelijk te laten leiden door humanitaire motieven en een bijzonder zorgvuldig onderzoek te verrichten. (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, p.22).

Het UNHCR stelt in haar antwoord op het Groenboek van de Europese Commissie inzake het recht op gezinshereniging van derdelanders: “Following separation caused by forced displacement such as from persecution and war, family reunification is often the only way to ensure respect for a refugee’s right to family unity. (...) It is with this in mind that UNHCR advocates for family reunification mechanisms which are swift and efficient in order to bring families together as early as possible.” (UN High Commissioner for Refugees

(UNHCR), *Refugee Family Reunification. UNHCR's Response to the European Commission Green Paper on the Right to Family Reunification of Third Country Nationals Living in the European Union (Directive 2003/86/EC)*, februari 2012, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/4f55e1cf2.html>)

Art 16.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

“2. De lidstaten kunnen tevens het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of de verblijfstitel van gezinsleden intrekken of weigeren te verlengen indien is vastgesteld dat:

- a) er valse of misleidende informatie is verstrekt, valse of vervalste documenten zijn gebruikt, of anderszins fraude is gepleegd of onwettige middelen zijn gebruikt;
- b) het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend tot stand is gebracht om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in een lidstaat te verkrijgen.”

Artikel 16.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt:

“4. De lidstaten kunnen specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of -adoptie, zoals bedoeld in lid 2. Er kunnen ook gerichte controles uitgevoerd worden bij de verlenging van de verblijfstitel van gezinsleden.”

De Commissie geeft aan dat lidstaten enkel specifieke controles mogen verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan van een schijnhuwelijk. Algemene controles zijn uit den boze:

“Overeenkomstig artikel 16, lid 4, kunnen de lidstaten specifieke controles verrichten wanneer er gegronde vermoedens bestaan dat er sprake is van fraude of een schijnhuwelijk, -partnerschap of -adoptie. Algemene controles van specifieke categorieën huwelijken, partnerschappen of adoptiezaken zijn echter niet toegestaan.” (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 27).

De Commissie verwijst verder naar afdeling 4.2 van de richtsnoeren inzake de richtlijn vrij verkeer van 2009 als uitgangspunt voor de definities (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg 27).

Uit die Mededeling blijkt dat een huwelijk slechts een schijnhuwelijk kan zijn indien het enige doel van het huwelijk een verblijfsvoordeel was en dat de kwaliteit van de relatie er verder niets toe doet:

“4.2. Schijnhuwelijken

In overweging 28 van de richtlijn worden schijnhuwelijken omschreven als huwelijken die zijn aangegaan met als enig doel het in de richtlijn neergelegde recht van vrij verkeer en verblijf te kunnen genieten, waarop anders geen aanspraak zou kunnen worden gemaakt. Een huwelijk kan niet als een schijnhuwelijk worden beschouwd louter omdat het een immigratievoordeel of enig ander voordeel oplevert. De kwaliteit van de relatie is irrelevant voor de toepassing van artikel 35.” (Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2 juli 2009 inzake richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, COM(2009) 313 definitief, blz. 15-17)

Verder verwijst de Commissie naar de handleiding schijnhuwelijken die betrekking heeft op schijnhuwelijken tussen EU-burgers en onderdanen van derde landen in het licht van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, om ook voor gezinshereniging met derdelanders als richtsnoer te fungeren, in het bijzonder op het gebied van onderzoeksinstrumenten en – technieken en grensoverschrijdende samenwerking (zie Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf).

Daaruit blijkt dat om van een schijnhuwelijk te spreken er op zijn minst sprake moet zijn van artificieel gedrag, de wil te bedriegen voordat, en op het moment dat, beide partijen in het huwelijk treden. Als een huwelijk oprecht begint maar later de wil tot een duurzame relatie verdwijnt is het geen schijnhuwelijk. Het enige doel van het huwelijk moet zijn om een verblijfsvoordeel te krijgen. Het loutere feit dat een huwelijk een verblijfsvoordeel oplevert maakt het geen schijnhuwelijk.

“Artificial conduct Firstly, the conduct, through which EU law is abused, must be artificial in the sense that it is a feigned imitation, lacking naturalness, sincerity or spontaneity. When it comes to marriages of convenience,

the abusive conduct is linked to the absence of intention of the married couple to create a family as a married couple and to lead a genuine marital life.

The abusive character of marriages of convenience is represented by mala fide of the spouses¹³ prior to and at the moment they enter into the marriage.

Marriages which started off as genuine marriages but later descended into something that is merely of form should not be considered as marriages of convenience even where a marriage that would otherwise have been terminated by divorce is maintained for the sole purpose of continuing to confer on the non-EU spouse a right of residence under EU law on free movement of EU citizens.

Sole purpose The abusive conduct must be made with the purpose of obtaining the right of free movement and residence under EU law. As the notion of "sole purpose" is an autonomous concept of EU law, it must be interpreted according to EU law, taking into account primarily the purpose of this concept in the wider context of the fundamental freedom to move and the fight against abuse. Therefore, the notion of "sole purpose" should not be interpreted literally (as being the unique or exclusive purpose) but rather as meaning that the objective to obtain the right of entry and residence must be the predominant purpose of the abusive conduct. A conduct aimed at abusively acquiring more than one unfair advantage (such as, in addition to the right of residence, a tax advantage) may also be considered as abusive. On the other hand, a marriage cannot be considered as a marriage of convenience simply because it brings an immigration advantage, or indeed any other advantage (for example the right to a particular surname, location-related allowances, tax advantages or entitlement to social housing for married couples)." (Handboek van de Europese Commissie om schijnhuwelijken beter te bestrijden, van 26 september 2014, https://www.agii.be/sites/default/files/bestanden/handboek_commissie_strijd_schijnhuwelijken_20140926.pdf)

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn voorziet in een individualiseringsplicht: "In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

De Commissie geeft aan hoe belangrijk die individualiseringsplicht is:

"De lidstaten moeten het evenredigheidsbeginsel toepassen bij de beoordeling van een bepaald verzoek. Overeenkomstig artikel 6, lid 2, tweede alinea, moeten de lidstaten bij de besluitvorming de specifieke omstandigheden van een individueel geval (artikel 17) en de ernst van de inbreuk of het soort inbreuk op de openbare orde of de openbare veiligheid in overweging nemen, of het risico dat van de indiener uitgaat. Overeenkomstig overweging 14 mag gezinshereniging ook alleen om gemotiveerde redenen worden geweigerd." (Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 11)

"De Commissie benadrukt dat de bepalingen in hoofdstuk V moeten worden gelezen in het licht van de beginselen die zijn opgenomen in artikel 5, lid 5, en artikel 17. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging door vluchtelingen moeten de lidstaten derhalve in ieder individueel geval alle betrokken belangen op evenwichtige en redelijke wijze beoordelen en daarbij terdege rekening houden met de belangen van kinderen⁷⁰. Een factor mag afzonderlijk niet automatisch tot een beslissing leiden, maar dient altijd in aanmerking worden genomen als een van de relevante elementen⁷¹." ((Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 22).

"Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten. De Commissie meent dat indien er gerede twijfels bestaan nadat andere soorten bewijs zijn onderzocht, of er duidelijke aanwijzingen zijn dat er sprake is van fraude, als laatste middel DNA-tests kunnen worden gebruikt⁷². De Commissie is van mening dat de lidstaten in voorkomend geval de UNHCR-beginselen inzake DNA-tests in acht moeten nemen⁷³" ((Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 23)

De Commissie heeft zelfs een heel onderdeel van de Mededeling gewijd aan de individualiseringsplicht:

“Volgens het HvJ moeten de lidstaten zowel bij de tenuitvoerlegging van Richtlijn 2003/86/EG als bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen maken (zaken C-356/11 en C-357/11, O. & S., 6 december 2012, punt 81). Het HvJ is daarnaast van oordeel dat artikel 17 de lidstaten ertoe verplicht om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren te maken. Deze verplichting geldt ook wanneer de lidstaten gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid te verzoeken om bewijs dat aan bepaalde voorwaarden is voldaan (bv. inzake huisvesting, ziektekostenverzekering en inkomsten, overeenkomstig artikel 7), bij het nagaan of een kind dat ouder is dan 12 jaar en zelfstandig in de lidstaat aankomt, aan een voorwaarde voor integratie voldoet (artikel 4, lid 1, in fine), wanneer een kind dat ouder is dan 15 jaar een aanvraag indient (artikel 4, lid 6), of wanneer een minimumleeftijd voor echtgenoten geldt (artikel 4, lid 5). Afzonderlijk kan geen van deze factoren automatisch tot een beslissing leiden; er dient rekening te worden gehouden met alle relevante factoren (zaak C-540/03, Europees Parlement tegen Raad van de Europese Unie, 27 juni 2006, punten 66, 87, 88, 99 en 100.). Voorbeelden van andere factoren zijn de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, de duur van zijn verblijf in de lidstaat, familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst, levensomstandigheden in het land van herkomst, de leeftijd van de betrokken kinderen, het feit dat een gezinslid in de lidstaat is geboren en/of opgegroeid, economische, culturele en sociale banden in de lidstaat, de afhankelijkheid van gezinsleden en de bescherming van huwelijken en/of gezinsbanden.

De lidstaten hebben een ruime beoordelingsmarge wanneer zij de relevante factoren in elk individueel geval terdege in aanmerking nemen. Ze zijn echter wel gebonden aan de beginselen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inzake eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven en de relevante jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens en het HvJ. De volgende beginselen moeten worden geëerbiedigd: alle individuele omstandigheden van een geval moeten worden geïdentificeerd en het gewicht dat aan individuele respectievelijk openbare belangen wordt gehecht, moet in soortgelijke gevallen vergelijkbaar zijn. Er moet sprake zijn van een redelijke en evenredige balans tussen de relevante individuele en openbare belangen. De lidstaten moeten expliciet vermelden waarom zij een verzoek afwijzen.” ((Europese Commissie, Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, COM(2014) 210 Final, 3 april 2014, pg. 28-29)

In het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-635/17 van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

“Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt”. Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken” moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt”. Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht”. [...] Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren” Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren

eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen”.

De grondrechten maken integrerend deel uit van de algemene rechtsbeginselen waarvan het Hof de eerbiediging verzekert. Het Hof laat zich daarbij leiden door de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten alsmede door de aanwijzingen die te vinden zijn in de internationale rechtsinstrumenten inzake de bescherming van de rechten van de mens waaraan de lidstaten hebben meegewerkt of waarbij zij zich hebben aangesloten (zie met name arrest van 6 maart 2001, Connolly/Commissie, C-274/99 P, Jurispr. blz. I 1611, punt 37; arrest van 18 december 2008, zaak C-349/07, Sopropé – Organizações de Calçada Lda tegen Fazenda Pública, pnt. 33).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het recht op behoorlijk bestuur en het hoorrecht maken tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het Hof van Justitie heeft in onder meer de arresten Mukarubega en H.N. heeft bepaald dat het recht op behoorlijk bestuur “integraal deel uitmaakt” casu quo een “afspiegeling vormt van” een algemeen beginsel van het Unierecht. (Zaak C-166/13, Mukarubega [2014], r.o. 45; Zaak C-604/12, H.N. [2014], r.o. 49). Proportionaliteit, rechtszekerheid, bescherming van gewettigd vertrouwen en de rechten van de verdediging zijn eveneens algemene rechtsbeginselen van de Unie.

Dan is er nog het recht om inlichtingen te ontvangen en de transparantieplicht als algemeen rechtsbeginsel van de Unie.

Tot het recht om inlichtingen te ontvangen wordt, onder meer, gerekend het recht op toegang tot het dossier, in beginsel tot alle belastende en ontlastende stukken. Procespartijen hebben het recht kennis te nemen van alle documenten of opmerkingen die aan de rechter zijn voorgelegd om standpunten uit te kunnen wisselen en invloed te kunnen uitoefenen op de beslissing van de rechter.(zaak C-300/11, ZZ [2013], r.o. 5556 en zaak C-437/13, Unitrading Ltd [2014], r.o. 21).

EVRM:

Rechtspraak van het EHRM ivm art. 8 EVRM :

Het EHRM gebiedt de lidstaten om de specifieke situatie van vluchtelingen in acht te nemen, en hun aanvraag soepeler te behandelen, zeker als er nog familieleden in gevaar zijn in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM is consequent zo dat bij de belangenafweging er afdoende rekening moet worden gehouden met de individuele situatie van de betrokken kinderen en hun leeftijd. In het arrest Sen gaf

het Hof aan welke criteria meespelen: “Dans son analyse, la Cour prend en considération l’âge des enfants concernés, leur situation dans leur pays d’origine et leur degré de dépendance par rapport à des parents. » (EHRM, Sen t. Nederland, 2001, §37.)

In het arrest *Tuquabo-tekle t. Nederland* omschreef het EHRM deze criteria verder. Het Hof oordeelde dat o.a. rekening moet worden gehouden met de redenen waarom een familielid zich in het gastland bevindt. Het feit dat het betrokken familielid in Nederland verbleef om er te ontsnappen aan een context van gewapend conflict en er asiel had aangevraagd, speelde een doorslaggevende rol. Ook de banden van het familielid met het gastland werden onderzocht.

Het EHRM past deze soepelheid toe in haar recente rechtspraak en benadrukt de specifieke noden van begunstigen van internationale bescherming met betrekking tot gezinshereniging: “Toutefois, la Cour estime que, compte tenu de la décision intervenue quelques mois plus tôt d’accorder le statut de réfugié au requérant et après la reconnaissance de principe du regroupement familial qui lui avait été accordée, il était capital que les demandes de visas soient examinées rapidement, attentivement et avec une diligence particulière... À ce titre, elle estime que, dans les circonstances de l’espèce, pesait sur l’État défendeur l’obligation de mettre en œuvre, pour répondre à la demande du requérant, une procédure prenant en compte les événements ayant perturbé et désorganisé sa vie familiale et conduit à lui reconnaître le statut de réfugié” (...) “La Cour rappelle que l’unité de la famille est un droit essentiel du réfugié et que le regroupement familial est un élément fondamental pour permettre à des personnes qui ont fui des persécutions de reprendre une vie normale (voir le mandat du HCR, paragraphes 44 et 47 ci-dessus). Elle rappelle également qu’elle a aussi reconnu que l’obtention d’une telle protection internationale constitue une preuve de la vulnérabilité des personnes concernées (*Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no27765/09, § 155, CEDH 2012). Elle note à cet égard que la nécessité pour les réfugiés de bénéficier d’une procédure de regroupement familial plus favorable que celle réservée aux autres étrangers fait l’objet d’un consensus à l’échelle internationale et européenne comme cela ressort du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive 2003/86 CE de l’Union européenne (paragraphes 45 et 47 ci-dessus). Dans ce contexte, la Cour considère qu’il était essentiel que les autorités nationales tiennent compte de la vulnérabilité et du parcours personnel particulièrement difficile du requérant, qu’elles prêtent une grande attention à ses arguments pertinents pour l’issue du litige, qu’elles lui fassent connaître les raisons qui s’opposaient à la mise en œuvre du regroupement familial, et enfin qu’elles statuent à bref délai sur les demandes de visa.” (EHRM, *TandaMuzinga vs. Frankrijk*, n° 2260/10, 10 juli 2014, § 73-75; EHRM, *Mugenzi vs. Frankrijk*, n° 52701/09, §52-54.)

Het Hof erkent hiermee de kwetsbaarheid van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden en meent dat een soepelere toepassing van de gezinsherenigingsprocedure zicht opdringt. Voor vluchtelingen is gezinshereniging immers essentieel om opnieuw een normaal leven te kunnen leiden.

Vluchtelingenconventie:

Artikel 12 van de Vluchtelingenconventie bepaalt:

“1. De persoonlijke staat van een vluchteling wordt beheerst bij de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf.

2. De rechten welke een vluchteling vroeger heeft verkregen en welke uit de persoonlijke staat voortvloeien, in het bijzonder de rechten voortvloeiende uit het huwelijk, zullen door een Verdragsluitende Staat worden geëerbiedigd, behoudens dat, zo nodig, de vluchteling de bij de wet van die Staat vereiste formaliteiten moet vervullen. Deze bepaling is alleen van toepassing op rechten welke bij de wet van die Staat zouden zijn erkend indien de betrokkene geen vluchteling was geworden.”

Staten worden vanwege de vluchtelingenstatus ertoe genoopt enige administratieve soepelheid aan de dag te leggen omtrent de staat van personen, waar het huwelijk ook toe behoort (*Familierechtbank Luik*, afdeling Luik, 16/1959/B, 27 januari 2017).

Motieven bestreden beslissing:

Verwerende partij geeft aan dat er onduidelijkheden zijn met betrekking tot het huwelijk, hoe, waar en wanneer het werd afgesloten.

Er wordt aangegeven dat om die reden er werd overgegaan tot een gehoor van verzoekster en de referentiepersoon en dat het parket om advies werd gevraagd.

Dan wordt het advies van het parket hernomen. Ergens in het midden van dit advies, halverwege een zin, stopt de tekst van het advies en ook de bestreden beslissing echter. Er wordt nog gemeld, “Deze tekst is ingekort.Contacteer DVZ vo”. We zitten dan aan pagina 3 van 3 pagina’s.

Welke conclusies de DVZ trekt uit het advies van het parket, wat het standpunt ten opzichte van het huwelijk van verzoekster is, op welke wettelijke basis verwerende partij zich baseert, ... komen we niet te weten.

Verzoekster haar raadsman heeft dit laten weten aan verwerende partij en gevraagd om de volledige beslissing te bezorgen (stuk 3)

Eerste onderdeel:

Verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht. De tekst van de bestreden beslissing stopt in het midden van de tekst zelf, in het midden van een zin, en er wordt ook aangegeven dat de tekst onvolledig is.

Verzoekster kan op basis van de bestreden beslissing niet weten op welke feitelijke en juridische gronden verwerende partij zich steunt om de beslissing 'refus de visa' te nemen.

Verzoekster kan de tekst niet begrijpen en kan ook geen nuttig verweer voeren.

Verwerende partij schendt de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 5.4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

Verzoekende partij weet niet wat er effectief en uiteindelijk in de bestreden beslissing staat, omdat een essentieel deel van de motivering niet is opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoekende partij kan dan ook geen effectief verweer voeren. Ze vaart in het donker.

Tweede onderdeel:

Ook zonder de motieven van de bestreden beslissing te kennen is duidelijk dat de visumweigering artikel 10 van de wet schendt.

De referentiepersoon zijn twee minderjarige kinderen hebben recht op gezinshereniging met hun vader. Het gaat om twee jonge kinderen die hun recht op gezinshereniging onmogelijk kunnen uitoefenen zonder dat hun moeder eveneens kan meereizen en mee toegang krijgt tot het grondgebied.

Verzoekster is gehuwd met verzoeker en die gezinsband bestond reeds voorheen de vlucht naar België van de referentiepersoon.

Dat hun huwelijk bestaat wordt bevestigd door de verklaringen van de referentiepersoon tijdens de asielprocedure, in tempore non suspectu, door het feit dat de Syrische staat erkent dat beiden met elkaar gehuwd zijn en uit dit huwelijk er twee kinderen geboren zijn, door het feit dat de gezinsband tussen de referentiepersoon en zijn twee kinderen niet betwist wordt en door de voorgelegde foto's.

Zelfs als er twijfel kan geuit worden bij de kwaliteit van sommige verklaringen, neemt dit niet weg dat de gezinsband, identiteit en hoedanigheid van de betrokken gezinsleden vaststaat.

Er kan evenmin getwijfeld worden aan het recht op gezinshereniging dat verzoekers kinderen als neerwaartse descendenten genieten.

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: "Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen".

Artikel 12bis, § 7 Vw. herneemt: "In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

“42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development.”

Om rekening te houden met het hoger belang van het kind is het essentieel dat er wordt gekeken naar het behoud van de gezinsomgeving en het onderhouden van relaties met het gezin (VN-Kinderrechtencomité, Algemene Commentaar nr. 14, paras. 58-70), de bescherming en veiligheid van het kind (ibid., paras. 71-74), de kwetsbaarheid van het kind (ibid., paras. 75-76); het recht van het kind op gezondheid (ibid., paras. 77-78); het recht van het kind op onderwijs (ibid., par. 79).

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft.

Ook artikel 24 van het Handvest wordt zo gelezen dat het een duidelijke onderzoeksplicht bevat. Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven: “Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden¹²², maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primeren op de belangen van het kind als een eerste overweging” (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1, eigen onderlijning).

EHRM heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 nog duidelijk gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135; and X v. Latvia [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Het VN Kinderrechtencomité dringt aan op het behoud en herstel van gezinseenheid in het hoger belang van het kind worden hieronder hernomen:

“11. Instead, States should adopt solutions that fulfil the best interests of the child, along with their rights to liberty and family life, through legislation, policy and practices that allow children to remain with their family members and/or guardians in non-custodial, community-based contexts while their immigration status is being resolved and the children’s best interests are assessed, as well as before return.”

“28. The right to family unity for migrants may intersect with States’ legitimate interests in making decisions on the entry or stay of non-nationals in their territory. However, children in the context of international migration and families should not be subjected to arbitrary or unlawful interference with their privacy and family life.²¹ Separating a family by deporting or removing a family member from a State party’s territory, or otherwise refusing to allow a family member to enter or remain in the territory, may amount to arbitrary or unlawful interference with family life [Human Rights Committee, communications No. 2009/2010, Ilyasov v. Kazakhstan, Views adopted on 23 July 2014; No. 2243/2013, Hussein v. Denmark, Views adopted on 24 October 2014; No. 1875/2009, M.G.C. v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; No. 1937/2010, Leghaei and others v. Australia, Views adopted on 26 March 2015; and No. 2081/2011, D.T. v. Canada, Views adopted on 15 July 2006]

“29. The Committees are of the view that the rupture of the family unit by the expulsion of one or both parents based on a breach of immigration laws related to entry or stay is disproportionate, as the sacrifice inherent in the restriction of family life and the impact on the life and development of the child is not outweighed by the advantages obtained by forcing the parent to leave the territory because of an immigration-related offence. 23 Migrant children and their families should also be protected in cases where expulsions would constitute arbitrary interference with the right to family and private life. 24 The Committees recommend that States provide avenues for status regularization for migrants in an irregular situation residing with their children, particularly when a child has been born or has lived in the country of destination for an extended period of time, or when return to the parent’s country of origin would be against the child’s best interests. Where the expulsion of parents is based on criminal offences, their children’s rights, including the right to have their best interests be a primary consideration and their right to be heard and have their views taken seriously, should be ensured, also taking into account the principle of proportionality and other human rights principles and standards.

30. The Committees are concerned about cases where children are separated from parents and placed in alternative care by child protection systems when there are no concerns related to parental abuse and neglect. Financial and material poverty, or conditions directly and uniquely attributable to such poverty, should never be the sole justification for removing a child from parental care, for receiving a child into alternative care or for preventing a child’s social reintegration. In this regard, States should provide appropriate assistance to parents and legal guardians in the performance of their childrearing responsibilities, including by providing social benefits and child allowances and other social support services regardless of the migration status of the parents or the child.

31. The Committees are also of the opinion that based on article 18 of the Convention on the Rights of the Child, a comprehensive approach to the child’s right to a family environment in the context of migration should contemplate measures directed at enabling parents to fulfil their duties with regard to child development. Considering that irregular migration status of children and/or their parents may obstruct such goals, States should make available regular and non-discriminatory migration channels, as well as provide permanent and accessible mechanisms for children and their families to access long-term regular migration status or residency permits based on grounds such as family unity, labour relations, social integration and others.

32. Under article 10 of the Convention on the Rights of the Child, States parties are to ensure that applications for family reunification are dealt with in a positive, humane and expeditious manner, including facilitating the reunification of children with their parents. When the child’s relations with his or her parents and/or sibling(s) are interrupted by migration (in both the cases of the parents without the child, or of the child without his or her parents and/or sibling(s)), preservation of the family unit should be taken into account when assessing the best interests of the child in decisions on family reunification.²⁶ 33. In the case of undocumented children in the context of international migration, States shall develop and implement guidelines, taking particular care that time limits, discretionary powers, and/or lack of transparency in administration procedures should not hinder the child’s right to family reunification.” Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families & Committee on the Rights of the Child, Joint general comment No. 4 (2017) of the Committee on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families and No. 23 (2017) of the Committee on the Rights of the Child on State obligations regarding the human rights of children in the context of international migration in countries of origin, transit, destination and return, 16 november 2017.

Ellen DESMET wijst er met CHETAIL (V. CHETAIL, "The Transnational Movement of Persons Under General International Law - Mapping the Customary Law Foundations of International Migration Law" in V. CHETAIL en C. BAULOZ (eds.), *Research Handbook on International Law and Migration*, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, 46.) op dat er een zekere materiële verplichting worden afgeleid uit de tekst van het Kinderrechtenverdrag: "de algemene verplichting van artikel 9(1) van het VRK om een kind niet te scheiden van zijn/haar ouders, gecombineerd met de verplichting van artikel 10(1) van het VRK om negatieve gevolgen voor gezinsleden te vermijden, wijst duidelijk in een "vermoeden van goedkeuring" van een verzoek tot gezinshereniging¹¹¹. Dit vermoeden van goedkeuring zou vooral worden geactiveerd wanneer er geen redelijke mogelijkheid is voor het kind om elders met zijn/haar ouders herenigd te worden¹¹². Deze interpretatie komt overeen met de richtlijnen gegeven door het VN-Comité voor de Rechten van het Kind en het VN-Comité voor Arbeidsmigranten, zoals toegelicht in de vorige paragraaf." (E. DESMET, *Mensenrechten van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen*, pg. 49, in E. Desmet, J. Verhellen en S. Bouckaert, *Migratie- en migrantenrecht: recente ontwikkelingen*, deel 18, *Rechten van Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdelingen*, Die Keure 2019).

Artikel 5.1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn laat dan wel een zekere beoordelingsmarge aan de lidstaten, het Hof van Justitie heeft reeds herhaaldelijk gesteld dat een dergelijke beoordelingsmarge niet zo mag ingevuld worden dat er afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Gezinsherenigingsrichtlijn en aan het nuttig effect ervan, rekening houdend met het recht op een gezinsleven en het hoger belang van het kind.

Zie bijvoorbeeld HvJ, 13 maart 2019, C-635/17:

"53. De lidstaten mogen de aan hen toegekende beoordelingsmarge echter niet zodanig gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel en aan het nuttig effect van richtlijn 2003/86. Bovendien volgt uit overweging 2 van die richtlijn dat deze de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) neergelegde grondrechten en beginselen erkent (zie in die zin arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punten 74 en 75).

54 Derhalve moeten de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie in die zin arresten van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 105; 23 december 2009, Detiček, C-403/09 PPU, EU:C:2009:810, punt 34, en 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 78).

55 Artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie of gezinsleven erkent, moet echter worden gelezen in samenhang met de verplichting van artikel 24, lid 2, van het Handvest om rekening te houden met de belangen van het kind, en met inachtneming van de in artikel 24, lid 3, van het Handvest tot uitdrukking gebrachte noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt (arrest van 27 juni 2006, Parlement/Raad, C-540/03, EU:C:2006:429, punt 58).

56 Hieruit volgt dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 tegen de achtergrond van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest moeten worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en van artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 80). 57 De bevoegde nationale autoriteiten dienen in dit verband een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen (arrest van 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 81)."

In zaak C-279/20 van 1 augustus 2022 oordeelt het Hof in punt 41 en verder nog eens dat de toepassing van de bepalingen in de Gezinsherenigingsrichtlijn dienen gelezen te worden in het licht van artikelen 7 en 24, lid 2 en 3, van het Handvest, en dat het verzoek gezinshereniging onderzocht moet worden in het belang van het kind en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

Een positie zoals die van verwerende partij, dat het recht op gezinshereniging van de kinderen niet onderzocht wordt omdat aan hun moeder de gezinshereniging zou kunnen geweigerd worden, miskent de rechtspraak van het Hof en de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn en de bescherming die aan kinderen toekomt. Het is net het tegenovergestelde, zelfs al zou in bepaalde gevallen, quod non in casu, de gezinshereniging kunnen geweigerd worden aan verzoekster als echtgenoten, aan haar kinderen komt alleszins het recht op gezinshereniging toe als individuele rechthebbenden en als het dan toch absoluut noodzakelijk is om het dossier van de kinderen niet te splitsen van de moeder dan wordt aanvaard dat het voor de effectieve gezinshereniging van de kinderen absoluut noodzakelijk is dat ook de moeder een visum krijgt op grond van artikel 10 Vw. en dient zij eveneens een visum gezinshereniging te krijgen.

Verzoekster wijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2024, zaak C-560/20, waarin werd geoordeeld dat in zoverre het recht op gezinshereniging van een rechthebbend gezinslid ineffectief zou worden omwille van het feit dat een gezinslid dat afhankelijk is van het rechthebbende gezinslid geen visum

krijgt en deze persoon onmogelijk kan achtergelaten worden, deze persoon in het licht van de effectiviteit van het recht op gezinshereniging van de rechthebbende eveneens een recht op gezinshereniging heeft in toepassing van de gezinsherenigingsrichtlijn:

“49 In het bijzonder erkent artikel 7 van het Handvest het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Dit artikel moet volgens vaste rechtspraak worden gelezen in samenhang met de verplichting om rekening te houden met de in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belangen van het kind en in aanmerking te nemen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 3, een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden [arrest van 1 augustus 2022, Bundesrepublik Deutschland (Gezinshereniging met een minderjarige vluchteling), C-273/20 en C-355/20, EU:C:2022:617, punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

50 Hieruit volgt dat de bepalingen van richtlijn 2003/86 moeten worden uitgelegd en toegepast in het licht van artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van overweging 2 en artikel 5, lid 5, van die richtlijn, op grond waarvan de lidstaten verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen [arrest van 1 augustus 2022, Bundesrepublik Deutschland (Gezinshereniging met een minderjarige vluchteling), C-273/20 en C-355/20, EU:C:2022:617, punt 39 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

51 Dit geldt met name voor artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86, dat, zoals is opgemerkt in punt 40 van het onderhavige arrest, specifiek tot doel heeft

om de hereniging van alleenstaande minderjarige vluchtelingen met hun ouders te bevorderen opdat zij wegens hun bijzondere kwetsbaarheid extra worden beschermd, en dat dus van bijzonder belang is voor de daadwerkelijke eerbiediging van de in artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest verankerde grondrechten.

52 Zoals het Hof reeds heeft kunnen vaststellen, legt artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 de lidstaten bovendien een precieze positieve verplichting op, waaraan een duidelijk omschreven recht is verbonden. Dit artikel verplicht de lidstaten om in het door die bepaling aangegeven geval gezinshereniging van de ouders van de gezinshereniger toe te staan, zonder dat zij daarbij over een beoordelingsmarge beschikken (arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 43).

53 Krachtens artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 heeft een alleenstaande minderjarige vluchteling als RI dus recht op gezinshereniging met zijn twee ouders.

54 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat de verzoeken om binnenkomst en verblijf in Oostenrijk met het oog op gezinshereniging met RI zijn ingediend door de twee ouders van RI alsmede zijn zus TY. Laatstgenoemde is weliswaar meerderjarig, maar wegens een ernstige ziekte volledig en permanent afhankelijk van de hulp van haar ouders. In het bijzonder lijdt zij aan cerebrale parese en heeft zij permanent een rolstoel nodig alsmede dagelijkse persoonlijke verzorging, waaronder hulp bij het eten. Deze zorg wordt in essentie verstrekt door haar moeder, CR, omdat TY in haar huidige woonplaats geen beroep kan doen op enig sociaal netwerk om die zorg te ontvangen. De ouders van TY zijn dus de enigen die voor haar kunnen zorgen, wat betekent dat zij haar niet alleen kunnen achterlaten in haar land van herkomst.

55 Zoals de verwijzende rechter heeft vastgesteld, zijn beide ouders, gelet op deze bijzondere situatie en de bijzondere ernst van TY's ziekte, niet in staat om zich bij hun zoon – een alleenstaande minderjarige vluchteling – te voegen zonder hun dochter mee te nemen. De enige manier om RI in staat te stellen zijn recht op gezinshereniging met zijn ouders uit te oefenen is dus om zijn zus een inreis- en verblijfstitel toe te kennen.

56 In deze omstandigheden zou, indien TY niet tegelijk met haar ouders in aanmerking zou komen voor gezinshereniging met RI, aan laatstgenoemde de facto zijn uit artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voortvloeiende recht op gezinshereniging met zijn ouders worden ontnomen.

57 Een dergelijk resultaat zou onverenigbaar zijn met het onvoorwaardelijke karakter van dit recht en afbreuk doen aan de nuttige werking ervan, hetgeen in strijd zou zijn met zowel het in punt 51 van dit arrest in herinnering gebrachte doel van artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 als de vereisten die voortvloeien uit artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, zoals vermeld in punt 49 van dit arrest, waarvan deze richtlijn de eerbiediging moet waarborgen.

58 Hieruit volgt dat het, gelet op de uitzonderlijke omstandigheden van het hoofdgeding, aan de verwijzende rechter staat om de nuttige werking van het uit artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 voortvloeiende recht van RI op gezinshereniging met zijn ouders te verzekeren, alsook de eerbiediging van de in artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest verankerde grondrechten, door ook aan zijn zus een toegangs- en verblijfstitel voor Oostenrijk toe te kennen.

59 Aan deze conclusie wordt voorts niet afgedaan door het arrest van 12 december 2019, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Gezinshereniging – Zus van een vluchteling)* (C-519/18, EU:C:2019:1070), waarin het Hof voor recht heeft verklaard dat artikel 10, lid 2, van richtlijn 2003/86 aldus moest worden uitgelegd dat het zich er niet tegen verzet dat een lidstaat de gezinshereniging van de zus van een vluchteling enkel toestaat wanneer zij wegens haar gezondheidstoestand niet in staat is om zelf te voorzien in haar levensonderhoud, mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan.

60 In dit verband moet worden vastgesteld dat de in het hoofdgeding aan de orde zijnde feiten en de door de verwijzende rechter opgeworpen rechtsvragen aanzienlijk verschillen van die welke tot dat arrest hebben geleid. In dat arrest ging het namelijk om de vaststelling van de voorwaarden waaronder vluchtelingen, met inbegrip van vluchtelingen die geen alleenstaande minderjarigen zijn, op grond van artikel 10, lid 2, van richtlijn 2003/86 – dat een facultatieve aard heeft – zelfstandig om gezinshereniging met hun broers en zussen kunnen verzoeken. In casu wordt het Hof daarentegen verzocht om zich uit te spreken over de draagwijdte van het uit artikel 10, lid 3, van die richtlijn voortvloeiende recht van een alleenstaande minderjarige vluchteling op gezinshereniging met zijn ouders in de specifieke situatie waarin dat recht alleen kan worden uitgeoefend indien ook een toegangs- en verblijfstitel wordt toegekend aan zijn meerderjarige zus, die ernstig ziek is en daardoor volledig en permanent afhankelijk is van die ouders.

61 Gelet op het voorgaande moet op de derde vraag worden geantwoord dat artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat het vereist dat een verblijfstitel wordt toegekend aan de meerderjarige zus van een alleenstaande minderjarige vluchteling, die dertelander is en die wegens een ernstige ziekte volledig en permanent afhankelijk is van de hulp van haar ouders, wanneer weigering om deze verblijfstitel toe te kennen ertoe zou leiden dat aan deze vluchteling zijn bij die bepaling toegekende recht op gezinshereniging met zijn ouders wordt ontnomen.”

Het is dan ook duidelijk dat zelfs als verzoekster op grond van artikel 10 Vw. geen recht op gezinshereniging zou hebben volgens verwerende partij, maar hun kinderen wel, verzoekster evenzeer recht heeft op gezinshereniging op basis van de Gezinsherenigingsrichtlijn om de Gezinshereniging van de minderjarige kinderen als rechthebbenden mogelijk te maken.

Dat is hoe artikel 24.3 van het Handvest dient toegepast te worden, in de zin dat het kind recht heeft op contact met en verzorging door beide ouders, dan moet de gezinshereniging met de ouders gefaciliteerd worden, in plaats van het verzoek gezinshereniging van de kinderen af te wijzen omdat verzoekster, hun moeder, geen recht op gezinshereniging zou hebben, wat ze overigens wel heeft.

De bestreden beslissing schendt artikel 10 Vw., 12bis Vw., artikel 7 van het Handvest, artikel 24 van het Handvest, het doeltreffendheidsbeginsel, en de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. Verzoekers lezen in de eerste bestreden beslissing dat er voor verweerder onduidelijkheden zijn met betrekking tot hun huwelijk, hoe, waar en wanneer het werd afgesloten, er werd een advies aan het parket gevraagd, dit advies wordt in de bestreden beslissing hernomen. Verzoekers stellen vervolgens vast dat in het midden van een zin de tekst stopt en dus ook de motivering van de eerste bestreden beslissing. Welke conclusies de Dienst Vreemdelingenzaken trekt uit het advies van het parket, wat het standpunt is ten opzichte van het huwelijk van verzoekers, op welke wettelijke basis verweerder zich baseert, dit komen we niet te weten. Verzoekers voeren de schending van de formele motiveringsplicht aan en benadrukken dat de tekst van de bestreden beslissing stopt in het midden van een zin en er ook uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de tekst onvolledig is. Verzoekers voeren aan dat zij niet weten op welke feitelijke en juridische gronden verweerder steunt om de eerste bestreden beslissing te nemen. Verzoekers betogen dat zij de tekst niet kunnen begrijpen en geen nuttig verweer kunnen voeren.

Verzoekers voeren de schending aan van de formele motiveringsplicht. Het doel van de formele motiveringsplicht bestaat erin de bestuurde in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bijgevolg nauw verwant met de rechten van verdediging van de rechtsonderhorige.

Op 27 oktober 2022 dient eerste verzoekster bij de Belgische ambassade te Amman (Jordanië) een visumaanvraag in. Er wordt ook een visumaanvraag ingediend voor de minderjarige kinderen A.A. en A.M. Zij

wensen de heer A.Ay. in België te vervoegen die erkend werd als vluchteling. Door middel van de thans bestreden beslissingen worden deze visumaanvragen geweigerd.

Samen met verzoekers stelt de Raad vast dat de motivering van de eerste bestreden beslissing stopt in het midden van een zin: *“Mijnheer zou dus in 2019 en 2020 zijn vrouw b”*, waarna uitdrukkelijk wordt aangegeven: *“Deze tekst is ingekort. Contacteer DVZ vo”*.

Door middel van deze ingekorte en onvolledige eerste bestreden beslissing wordt het de verzoekers bijzonder moeilijk gemaakt om te begrijpen waarom de visumaanvraag in hoofde van de eerste verzoekster werd geweigerd. Door deze bedenkelijke praktijk van de verweerder wordt het verzoekers moeilijker gemaakt om hun beroepsrecht naar behoren uit te oefenen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt aangetoond.

3.2.2. Door middel van de tweede en de derde bestreden beslissing worden de visumaanvragen van de minderjarige kinderen A.A. en A.M. geweigerd. De motivering van deze beslissingen luidt als volgt:

“Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de kinderen A. A. (...), ° (...)/2019 en A. M. (...), ° (...)/2020 allen van Syrische nationaliteit, teneinde hun vermoedelijke vader A. A. (...), ° (...)/1991, 2006 in België te vervoegen.

Gelet op het feit dat de aanvraag van de moeder, mevrouw A. N. (...), ° (...)/2001 het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigering. Bijgevolg wordt ook de aanvraag van de kinderen naar analogie met hun moeder geweigerd.”

Gelet op de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing, met name de weigering tot afgifte van een visum aan de eerste verzoekster, vernietigd dient te worden, waardoor de visumaanvraag van de eerste verzoekster, die tevens de moeder is van de minderjarige kinderen A.A. en A.M., opnieuw openvalt en beoordeeld zal moeten worden door de verweerder en gelet op het gegeven dat in de tweede en de derde bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de visumaanvragen van de kinderen A.A. en A.M. naar analogie met deze van hun moeder worden geweigerd, moeten de tweede en derde bestreden beslissing, met name de weigering tot afgifte van een visum aan de minderjarige kinderen A.A. en A.M., vernietigd worden.

De tweede en derde bestreden beslissing worden vernietigd.

3.2.3. Hoger onder punt 2.1. werd reeds vastgesteld dat de verweerder geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2024 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU